

Аз познах, че тя се бои да не би да му се е случило нещо лошо, грабнах кошницата и затичах към лозето. Когато наближих, гледам дядо, стои на големия камък пред колибата. Вжъдяхнах си спокойно. Отидох при него и го запитах:

— Дядо, защо снощи и тази сутрин не гръмна?

— Седни, ще ти кажа, замислено отговори дядо.

Аз седнах до него на камъка. Той ме прегърна, гушна си пръстите на дясната ръка в къдравата ми косица, и започна:

— Снощи се прибрах по-късно. Накладох огъня и седнах да вечерям. Навечерях се. Запуших лулата и се загледах в звездите. Нощта беше тиха и тъмна. Звездите се ширяха спокойно на небето. Пламъкът пред мене загасна. Нажежените вжглени само светеха. Наоколо стана още по-тъмно. Бухъл някъде се обади и стана тихо, като в стая, където човек умира. Аз напълих пак лулата. Запуших и се замислих. Дойде ми на ум за годините, когато бях като тебе. Тогава бях на 8 години. То беше много отдавна. Вжрлуваше болеста чума. Тя вземаше наред — и млади, и стари. Хората напуснаха села и градове и отиваха в горите, за да се скрият от нея. Тя и тук ги намираше и пак ги мореше. Цели семейства погълна тази лоша болест.

Старите баби разправяха, че я виждали. Едни казваха, че била една голяма черна котка, а пред други излизала като малко къдраво кученце. Баща ми пак каза, че чумата не е котка, нито куче, а много страшна болест. Тогава тя бе изплашила всичките хора. Всеки си мислеше, че ако легне вечерта здрав, сутринта слънцето може да го огрее мъртав. Тъж мислеха и мама, и татко. Така и стана. Една сутрин сред гората на полянката, където бяхме избягали и ние, слънцето ги огря мъртви. Пред една тъмна и звездна нощ чумата погълна и тях, Аз останах сираче и плаках много. Взеха ме добри хора и при тях пораснах.

* * *

Това си мислех снощи преди да си легна. Тежка птичка прехвъркна над мене и отлетя далеч в тъмната. Бухъла злокобно пак се обади и пак настана гробна тишина. Повдигнах се и взех пицова. Жеравата пред мене още светеше. Току се гласях да гръмна, чух там долу на къшето в лозето нещо слабо шумоли и држнка, ей така на, като че се влаче тънко късо синджирче. Ослушвам се и чувам като че бие малко тъпо звънче. Слушам за стъпки, нищо не се чува. Синджирчето и звънчето се по-близу идат. Стискам пицова в ръка, пак не гръмвам. Чакам да видя нещо, а гледам само мрак. Какво ли ще е? Да е човек, . . . не е човек. Да е куче . . . и куче не е. Господи, какво ли ще е?! Започнах да се плаша. Прав съм срещу грейналата жарава. Краката ми почнаха да треперат. Космите на главата ми косъм по косъм бързо се